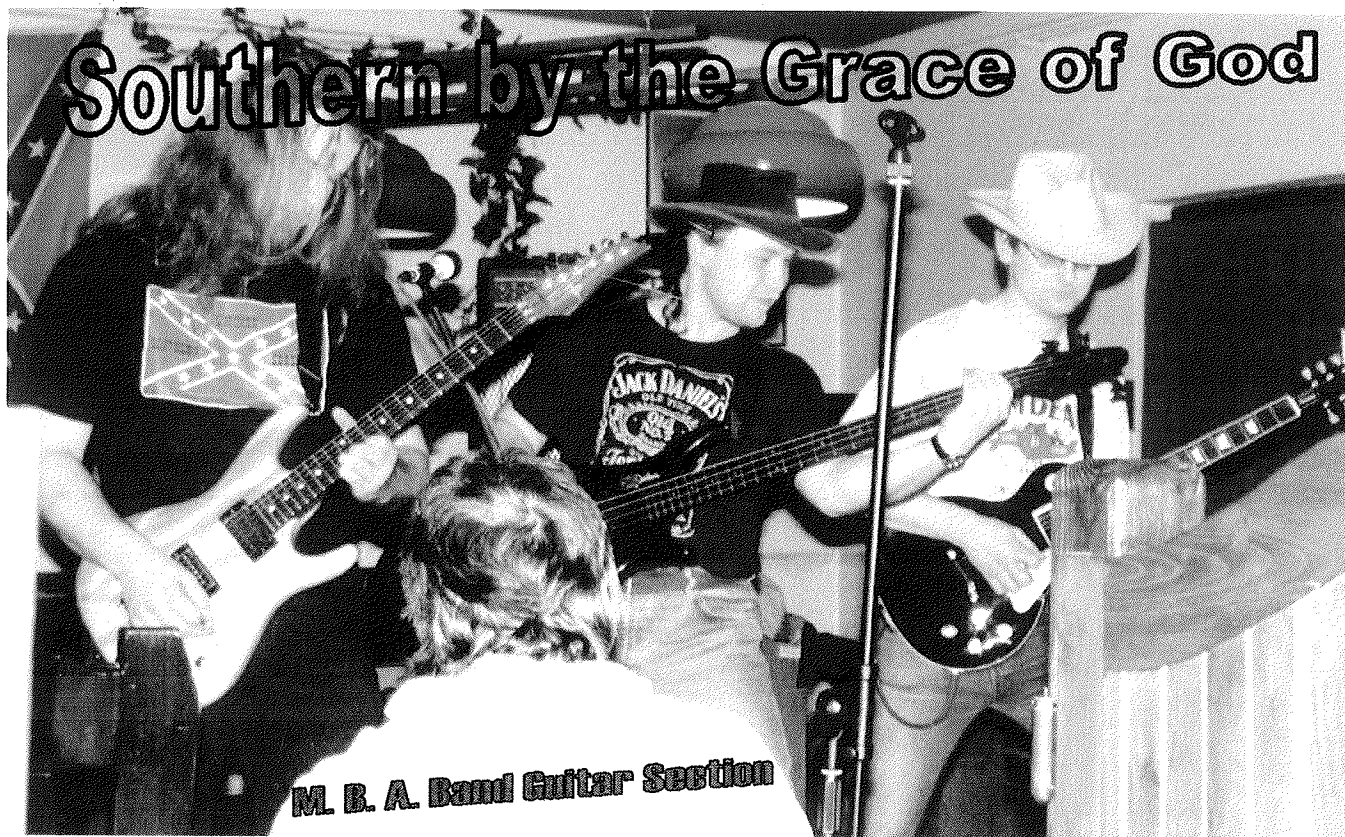

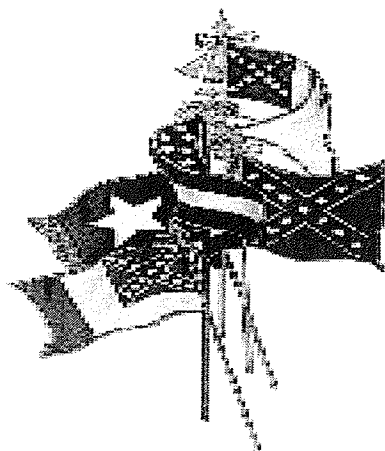
23

Spolek přátel Jižanského rocku

DIXIE

léto – podzim 2000

Loňský rok nám přinesl několik vydařených akcí i muziky, které bylo někdy tolik, že to někdy peněženka nemohla rozchodit. Času je snad stále méně, ale na ty naše lumpárny se pokaždé nějaký najde. Nějakým záhadným způsobem se náš spolek DIXIE dožívá prvních kulatých narozenin. Deset let existence uteklo jako voda a nebýt zežloutlého papíru prvních informátorů myslel bych si, že to bylo nedávno. Za tu dobu se naše členská základna trochu pozměnila, ale nutno dodat, že to bylo určitě k lepšímu. Do nového tisíciletí přeji všem členům a také všem příznivcům hodně peněz, zdraví a energie! Spolku přeji ještě další deset. Zbytek si povíme až na Velkém Kongresu, který se bude konat na Mlejně. Věřím, že se naši kamarádi v Čechách předvedou v plné parádě a uvaří nám něco dobrého. Mám jen jednu prosbu!!! Vynechte z organizačního výboru Romana Kosinu, protože bude mít určitě svých starostí až nad hlavu.

Franta

Velký kongres 2000

2. – 4. června 2000

Tohoto roku se náš spolek sešel mimořádně nad přehradou Slezská Harta v Leskovci nad Moravicí. Zpočátku jsem měl z toho trochu strach, ovšem musím přiznat, že zbytečný. Díky Vaškovi Kovaříkovi, generálnímu řediteli cestovky Atis, proběhlo vše v naprosté pohodě. Všude byly „Tři duby“, rýmařovské pivo a muzika zněla až k přehradě. Kluci z Čech přijeli ve velkém stylu a Leskovec dva dny nespal. Jídlo bylo díky šéfkuchaři Vaškovi jako u Maxima. Abych nezapoměl, Vašek je již novým členem spolku a chalupu v Leskovci, která patří Atisu, má pod palcem. Spaní bylo jako doma a rybářská sekce zajistila dokonce spaní na břehu přehrady. Udělali jsme výlet na ryby, ale dopadlo to tak, že část hned lehla na břehu na spacák a někteří spali i přes udice. Slyšel jsem, že kluci hráli ve vodě hru „spadla lžička do kafička“ a někteří měli úspěch i u ženských.

Tento kongres byl prostě velmi uvolněný a velmi příjemný. Poslední den došlo pivo a tak jsme učinili návštěvu v místní hospodě. Bylo to asi to nejhorší co se mohlo stát. Mluvílo se o nás v těchto končinách ještě další měsíc. Na závěr pak musím ještě dodat: Všichni se na nás v budoucnu těš!

Franta

Hřměnín - Mlejn 2000 *Národ sobě - Jižani všem!*

Všechno začalo už vloni, kdy jsme slíbili Romanovi pomoc. Na kongresu to Franta Haliček při svítání pečtel slibem u výčepního pultu. Co slíbil – to splnil. Odpovědně celou sobotu pil jen nealko, hlídal kasu a všechny příchozí. Já jsem abstinenci zavrhnul, ale kontroloval jsem přísun velmi dobrého Prazdroje a tak jsem všechny kapely viděl, slyšel a na rozdíl od loňska si všechno i pamatuji. A musím přiznat, nebyl to špatný postup, kéž by mi to vydrželo. Někteří kamarádi budou při sledování záznamu asi stejně překvapeni jako já před rokem. */V pátek jsem reptal, proč Roman přivezl Prazdroj. Zbytečně moc nóbl pivo za dost peněz. Vůbec jsem nesdílel spokojenost mlejnského Františka. Po třech Gambrinusech prý jde pětkrát na záchod, kdežto po pěti Prazdrojích spí úplně klidně. Ale když jsem v sobotu ráno platil páteční útratu, litoval jsem, že neberou kartu nebo nedávají na doplňkovou půjčku, tak mi plzeňské šmakovalo. Omlouvám se za reptání a smekám před Martinou./*

Od první návštěvy ve Hřměníně před čtyřmi lety je pro mne Mlejn Mekkou. Jiná srovnatelná akce není. Díky organizátorům a všem zúčastněným. Nebýt pochopení a zapojení „mlýnských“, asi by jsme nenašli podobně ideální místo. */mlýnští navěřili výborně za velmi příznivé ceny. Nejen, že jsem se nemusel dělit o svačtinu s kamarády, ale už ji ani nemusím vozit. Ale abych jen nechválil, když jsem si chtěl dát ve dvě ráno pozdní lahodný bramborový gulášek, už jsem dostal jen vylízat kastrol. Aby mi ho ale ženský za rok nenarazily na palici – topinky byly jako bych je dělal já sám. Celou dobu lidi jedli, pili, pili a jedli. Že v noci došlo jídlo je jenom dobře. Kdyby zbylo – byli by jsme sice my spokojeni, ale mlýnský by si ho mohli maximálně rozdělit mezi sebe a tejdén krmit děti párkama. Není lehké odhadnout jídlo a pití na kongres, jak teda ideálně trefit takovou akci. Kdo ví, kolik přijde za rok lidí, kolik vypijí a snědí, tomu dám láhev milovaného a už nedostupného KFB./* Nasazení a nervy při organizování a doladování Romanovi vůbec nezávidím. Z akcí, které jsem organizoval, jsem míval jen velmi málo. */A po některých akcích a koncertech zůstala i hořká pachuč zbytečné práce – to Romanovi našťestí nehrozí./* Muzikanti vzali Mlejn za své a hrají za pár kaček na cesták. */K tomu nemůžu mít žádný kecy – jen, že jsem jim za to vděčný./* Ale nebýt diváků, bylo by všechno snažení zbytečné. Psát o nás z Dixie není nutné, ale rád jsem viděl plno známých tváří z minulých let */Medvědice byla upravená a pohledná!/* a od nově příchozích jsem neslyšel reptání na muziku, týlové zabezpečení i ceny. */Atmosféra akce, kde většina lidí přijela za muzikou, kterou mají rádi, může být jen dobrá. I počasí nám zase přálo a mraky které strašily nad Hřměnínem rozrazila bojová zástava na krásném vysokém stožáru. Dokud se hrálo – nepršelo./* Prvním tónům předcházelo velké převlékání. Loňská trika ve kterých hrdě lezli staří psi z aut, nahradila velmi pěkná a decentní letošní. A všechny kapely, který si člověk mohl přečíst na hřbetech kolem sebe, byly i na pódiu. Letošní zvukař opět odvedl perfektní práci a výdrž. Při výběru mistrů zvuku má Roman štěstí.

BIMBAS BAND - nasadil tak, že jsem stál s otevřenou hubou, bohužel, ne moc dlouho. BourbonPivo bacil si letos vybral toho nejrozložitějšího muzikanta a pan kapelník to nevydržel. Vloni chytl bacil Staříček a vážnost postižení jsem poznal až na videu, letos jsem nebyl chycenej a tak si myslím, že to nebylo až tak vážné. */Všichni se přece známe a to, co by bylo někde na hře neodpuštělným průserem je na Mlejně klopytnutím./* Potěšil mě zpěvák.

M.B.A. BAND - Přesný švýcarský stroj z města Laurina a Klementa, mladá kolečka v decentním obalu leštěném Jirkou Sobotkou. Křtilo se CD, které ještě pánilo v rukách novetou a spěchem, */už nehudrujte na zvuk, CD bude znova přemixovaný/* aby bylo uvedeno na Mlejně. Dávám za pravdu Gumovi – název „Zadostiučinění“ by seděl. */Nezahráli mi jejich verzi Soulshine. A na CD mi chybí uvedení autorů skladeb, že se autoři netlačí před kapelu je hezké a romantické vysvětlení, ale já rád vím, kdo stojí za textem třeba „Osudů“. – to je zrovna cajdák jaký miluji a text mi jde pod kůži. A vyzradím, co jsem já chtěl vědět – že tu nebudeme věčně napsal Roman Kosina./*

PUMPA - přijela pozdě, ale se ctí. Udělali všechno pro to, aby zvítězili nad strojem a dorazili. Vždycky mi dá hodně přemýšlení, abych kolovrátek moc nepochválil. Tentokrát to nehrozí – bylo to skvělé vystoupení sehrané a pohodové party. */Hostující Pavel Gregor byl tím kořením, které z dobrého jídla udělá výtečnou pochoutku. Už dlouho ho mám hodně rád./*

BIG WATER - v devadesátém osmém v Teplicích jsem si vážil snahy, vloni výrazného zlepšení a letos rovnocennosti v první lize. Kéž by přibývalo kapel pro staré zastydlé řepáky a kéž by stoupaly tak rychle jako velká voda v Teplicích. Pokud to půjde takhle dál, za další dva roky zaplaví Šanov a Mastnej bude stavět archu na Doubravský Hoře. */Nejsou ještě tak slavní jako americký countryový hvězdy a už vydávají stejně krátký CD. Zen se jich zastává, že raději krátké a perfektní než dlouhé bláboly. Já nejsem ženská, ale za stejný peníze mám raději delší./*

GENERAL LEE - pan inženýr Havlíček projektoval Čankajškovo potomkům metro a tak musel Dominik povolát do zbraně i mladé a zatracené rebely. V téhle bitvě nemohli chybět. Nebyl to sice pochod staré gardy, ale drželi linii a pálili přesně.

OHNIVÁ VODA - tahle parta Milana Fibigera mi sedí v uchu od prvního seznámení. Vždycky to byla trochu jiná kapela, vždycky to bylo o kytarách a kůdřlinkách a vždycky se mi to líbilo. Samozřejmě, mě těší návrat Jirky Mizéry a povedený nástup Petra Smutného.

STETSON - duo Staříček & Tašunka podržel na basu Libor Kosina /M.B.A.B./ Staříček byl celý den a noc velmi opatrný při požívání alkoholu, Tašunka ho nemusel hlídat a tak byl zase v závidění hodné pohodě a rozesmátý jako sluníčko. Kapela hrála moc pěkně a hodně dlouho. A když si Staříček začal na pódium vytahovat z křepčícího davu další muzikanty, pochopil jsem, že do konce nevydržím a s vycházejícím sluncem jsem se šel před cestou domů trochu prospat. Abych dojel domů a za rok zase sem na Mlejn. *Pojedeme do mých rodných Čech častěji - Kongres je plánován na Mlejně a mlejnský se chystají udělat obdobnou countryovou akci./*

Pavel Hartl

Jak se z jednoho kopce v Jeseníkách stal Stetson Hill

Slyšte všichni, kteří žijete ve všech koutech naší země. Slyšte o tom, co se stalo v Karlově pod Pradědem!

Takže pěkně popořádku. Někdy vloni v létě, při přípravě druhého Mňauglišlandu pro naše děti probíhala, pochopitelně v hospodě, porada, co těm děckám vymyslíme a co dáme na pozvánky. Protože Pavlova chata leží pod kopcem, který se jmenoval Klobouk byl z ní v deset večer už Ranč pod Stetson Hillem. Potom, někdy později jsme s Pavlem Smíškem ukecávali šefa restaurace U Křížku, aby už konečně udělal nějaký pořádný koncert. *Žlutý pes* byl drahý a naše návrhy tak zůstaly nevyslyšeny. Zásadní rozhodnutí padlo, když jsme s Pavlem v Karlově lehce bourali dřevník. Byl podzim, padaly první sněhové vločky a bylo zima jako v ruském filmu. Pili jsme něco, na zahrátí a Pavel prohlásil, že když má nad chatou Stetson Hill, tak tam dáme pamětní kámen a *Stetsoni* můžou při této příležitosti v Malé Morávce zahrát. Zatím to byly jen vzdušné zámký, ale události dostaly spád letos v březnu, kdy jsem domluvil koncert na 5. 8. 2000. Pevný termín byl stanoven a my začali přemýšlet, co na ten kopec vlastně dáme.

Letos na jaře jsem nachodil asi tři sta kilometrů a kudy jsem šel, mě to vrtalo hlavou a obhlížel jsem co se dalo. Už to bylo zoufalé, ale jednoho krásného dne jsem daleko od civilizace objevil krásný patník, snad z první republiky. Že tam drží jako přibitý jsme poznali při jeho převozu do Bruntálu, kde na něm zapracoval spolkový umělec Ivoš. S Pavlem jsme na vrcholu kopce vykopali díru, z které nakonec vlastníma rukama vyhazoval hlínu a kamení. Tyden před akcí byl patník odvezen do Karlova a s pomocí Horské služby vyvezen až k samotné díře. Druhý den byl usazen a okolí uklizeno tak, že ani lesáci to tam nepoznali.

V pátek 4. 8. jsem uvařil čtyři kila fazolů a dal chladiť šampus. V sobotu, když přípravy vrcholily se zase nahřívala kukuřičná. Očekávaný příjezd *Stetsoni* konečně nastal a s malým zpožděním se všichni vydali na vrchol. Počasí bylo jako na objednávku u samotného Jižanského Boha. Doktor se nám sice snažil namluvit, že ten kopec na který všichni jdeme je moc vysoký a že klidně můžeme jít na nějaký menší. Tento návrh však nebyl přijat. Patník byl zahalen vlajkou a nálada byla velmi slavnostní. Začínaly zvolna cvakat foťáky a čekalo se na poslední opozdilce. V malém projevu, který jsem pronesl, byla stručně řečena tato historie a důvod, proč se tak stalo. „Protože Stařečka, Tašunka a Dušana máme rádi a taky máme rádi muziku, kterou kluci dělají a hrají nám ji pro radost. Proto i spolek chce kapele udělat malou radost. Kopec Klobouk je minulost! Od dnešního dne se jmenuje Stetson Hill a je vysoký 960m!“ Vlajka byla z patníku sejmuta a Stetson Hill byl slavnostně pokřtěn. To už foťáky cvakaly naplno a probíhala kukuřičná párty. Soubor s časem a kukuřicí jsme pochopitelně prohráli a tak někteří pěšky a někteří na korbě vejtrasky postupně slanili dolů do Karlova. Slyšte všichni kteří máte doma mapu Hrubého Jeseníku! Nezapomeňte si ji opravit! Ten kopec se jmenuje **Stetson Hill**.

Franta

Gulášové dny v Rožnově pod Radhoštěm

12. 8. 2000

Mě, člověka gulášového, nemusel nikdo dvakrát pobízet. Sbalil jsem kečky a společně s Paličem jsme vyrazili na Valašsko. Další důvod byl ten, že jsem *Stetsony* neviděl už celý týden. Když jsme dorazili na Písečnou, myslel jsem si, že je 1. máje a rozdávají něco zadarmo. Asi patnáct druhů gulášů a patnáct druhů piva přilákalo více lidí než starodávný jarmark v dřevěném městečku. Začali jsme zlehka zvěřinovým gulášem (Palič jelení, já kančí) a desítkou od Bernarda. Bylo horko jako na Floridě a proto nebylo radno riskovat. Ogaři tu ještě nebyli a tak jsme z velké nudy vyprávěli dvěma kočkám, jak jsem kdysi pásl na Valašsku krávy. Jakási country kapela hrála všechno možné, jenom „Lásko mě ubývá sil“ asi dvakrát. Zde musím poděkovat Bernardovi, že dělá desítku pivo, protože jsme odpoledne přežili a dá se říct, že za strážlivá se u Reného ubytovali.

Večer začal velmi těžce, guláš s papričkou v chlebovém bochánku a Plzeň. Na pódiu Stařeček, Tašunka a Mičolovic dvojčata. Zvuk jako řemen, hospoda narvaná a číšníci zpocení jak indiáni co kopou za Telecom. Stařeček hrál snad úplně všechno a ještě něco navíc. Něco takového se dá zažít jenom na Písečné. Běhali jsme tam do třech a pak nás všechny vyhodili. Kluci díky za pozvání, ubytování i za ty písničky, které byly jenom pro nás. Jestli to bude i příští rok, dejte vědět!

A na konec ještě něco. Když jsem se vracel do hor, potkal jsem skupinu turistů za kterou utíkala jedna paní a ta na ně už z dálky volala asi toto: „Představte si, že jsem byla taky na tom kopci a tam na vrcholu je takový zvláštní špičatý kámen!“

Franta

Mňauglišland 2000

23.9. – 24. 9. 2000

V těchto dnech probíhal v Karlově již 3. ročník této slavné akce pro jižanský dorost. Bylo v plánu zahájit tuto akci přechodem hřebenu Jeseníků z Vernířovic na šumperské straně přes Jelení studánku a Alfrédku do Karlova. Nejvíce obav z tohoto pochodu měli pochopitelně někteří otcové a pár starších děcek. Počasí bylo zase objednané u jižanského Boha, proto přípravná schůze „Na štábu“ byla náležitě hlučná. V sobotu ráno, po přesunu auty do Vernířovic, se vydala skupina s jižanskou vlajkou směr Čertova stěna. Obloha byla jak vymalovaná a i když se slabšímu pohlaví podařilo dvakrát minout značku, šlapaly všechny děti jako staří čundráci. Po občerstvení na hřebenu a na Alfrédce jsme se všichni v pohodě sešli v Karlově. Zbytek dne se jedlo pilo, děcka si i po túře hrály na honěnou a večer jim Pavel dělal diskotéku. V neděli probíhaly různé soutěže a taky jízda zručnosti na starém invalidním vozíku. Vyhodnocení inteligenčního testu a celkové vyhlášení vítězů proběhlo na Stetson Hillu, kde byly rozdány sladkosti. Věřím, že spokojeni byli skoro všichni a tak se snad sejdeme někdy příště.

Franta

Bruntálský Southern rockový podzim

Pumpa – 28.10. 2000

Na konci října k nám opět přijelo „panoptikum Pumpa“ a tato kapela se tak spolu se Stetsonem stala nejpilnějším návštěvníkem naší podhorské oblasti. První vystoupení, v pátek 27. 10. v Krnově v klubu Las Vegas, bylo poznamenáno opožděným příjezdem kapely nervozitou pořadatelů a nijakým aparátem. Přesto na sebe svým projevem ihned upozornil nový člen Pumpy Pavel Marcel (alias Dr. Zdravko Mrkev), který po odchodu Toma Volka a krátkém působení Pavla Gregora hraje další kytaru. Jeho blahodárný vliv se projevil hned druhý den v Bruntále při akci v Máji, kdy, coby zvukový mistr ve studiu Zdeňka Šikýře, vyrobil parádní zvuk a zvukaře odsunul do pozadí. Jak už bývá, když je *Pumpa* v Bruntále zvykem, bylo prakticky vyprodáno a podle ohlasů nikdo nelitoval času, peněz ani hučení v uších. Zbývá jenom doufat, že i v příštím roce si kamarádi udělají čas a Bruntálem opět zaduní „tak tradá“.

Big Water – 17. 11. 2000

Jestliže pražská *Pumpa* přijela do Bruntálu jako kapela se zájemem fandů i mimo jižanský spolek, *Big Water* z Teplic, Ústí nad Labem a Krupky na tom byla přesně naopak. Tato skutečnost se bohužel projevila na návštěvnosti akce, ale naštěstí ne na nadšení kapely, která to v Máji, v takřka rodinném prostředí, rozbalila na plné pecky a budu se asi opakovat, když potvrdím, že *Big Water* zraje jako opravdu kvalitní bourbon. Oproti minulosti kluci znatelně přitvrdili zvuk a nebylo to rozhodně na škodu (i když přiznám, že starobylý zvuk rocku sedmdesátých let jsem právě před tím u *B. W.* obdivoval). Personální změny, které v kapele proběhly, nevyzněly rozhodně na prázdno. K dvěma veteránům, Milanu Renčovi a Jurovi Machačovi, tak přibyli zpěvák Mike Vojnar, charismatický basák Fanda Janačik a na pohled nenápadný, ale o to víc slyšitelný bubeník David Bušek. Doktor, i když s rukou v pásce, nás opět ubytoval, byly fazole, pivo ... co víc si přát.

Díky Jirkovi Machalovi, kterému nestačila *B. W.* u nás, jsme se v neděli v podvečer vydali ve stopách kapely do Rožnova na Písečnou, kde se střídala se *Stetsonem* a mohli jsme tak pozdravit i Stařečka, Tašunku a Dušana.

M.J.

Big Water na Moravě - pohled z druhé strany.

Po dlouhých přípravách a složitém domlouvání jsme se konečně vypravili na "Moravské turné". Téměř čtyřista kilometrů dlouhá cesta byla korunována úspěšným shledáním se Stříbrným Orlem v Bruntále na domluveném místě. Sami jsme se tomu divili, jelikož střízlívi se vidíme málokdy. U Janíků nás přivítala vůně fazolí a pohled do otevřeného okna na Michala s kořalkou v ruce. Tento pohled je nám důvěrně znám, takže jsme konečně měli 100% jistotu, že jsme dobře. Nebudu nudit a prudit podrobnostmi o koncertu, na to jsou zde jiní, aby posoudili. Přesto si neodpustím kratičkou poznámku: Pane prezidente, to, že jste dal přednost šumperskému BluesAlive festivalu, bych ještě pochopil / i když trval čtyři dny a my u vás byli jenom jeden /, ale že jste nás alespoň nepřišel

pozdravit a říct: "Polibte mi prdel", tak to mě osobně sere. Ale co se dá dělat. Mě nezbyvá než poděkovat Orlovi, Michalovi, Doktorovi, Jirkovi, Lékárníkovi / přišel alespoň pozdravit / , Mňauglišovi a všem ostatním, kteří se o nás starali a tak krásně chlastali, že mi opět nezbyvá než je milovat. Doufám, že se zase shledáme.

Mike Vojnar

P.S.

Tady se musím zastat pana presidenta, který, když se po návratu ze Šumperka doslechl, že *Big Water* pořádá v Teplicích společnou akci s *M. B. A. Bandem* a *General Lee*, neváhal a zorganizoval výpravu, která na zmíněnou akci skutečně vyrazila.

M.J.

RECENZE

Lynyrd Skynyrd – „Solo Flytes“

1999

Sedmnáct skladeb, od kapel, které hrály po rozpadu *L.S.* Jednu skladbu tedy má *Steve Gaines*, dvě *Artimus Pyle Band*, jednu *Allen Collins Band*, dvě *Rosington Band* a zbytek *Rosington Collins Band*. No nekupte to za ty prachy. Jo, ještě je tam docela pěkná brožurka.

Johnny Winter – „The Progressive Blues Experiment“

1999

Než si stačíte uvědomit, že jste si něco vůbec pustili, zatluče vás *Johnny Winter* okamžitě do křesla. Když si budete chtít po první skladbě trochu vydechnout, tak „Tribute to Muddy“ vám zaručeně nepomůže. Těžkotonážní blues u kterého si musíte dát další pivo. Jednou jsem vzal tohle CD do hospody a pozoroval lidi, kteří nic netuše přišli na jedno pivo. Bylo to „U Špinavé vesty“ a třicet lidí si začalo podupávat. Křeč všedního dne se vytratila a Titác za pípou měl malé manévry. *Johnny* to tahá, hraje si s kytarou, rychlá věc střídá pomalou, ale je to pořád blues jako hrom. Když už si myslíte, že vás nemůže nic překvapit přijde osmá skladba „Black Cat Bone“ a jste tam znovu. Až si toto CD někdy koupíte, tak se proboha neopijte.

Gov't Mule – „Life Before Insanity“

2000

Tak nám *Warren* nadělil další CD. Musím uznat, že ač je místy velmi tvrdé a plné přechodů, ostatní jako obvykle. Je zároveň docela melodické a stravitelnější než předchozí alba. Já osobně si ho pouštím před spaním. To, že na konci je utajený bonus, jsem zjistil bohužel až při pátém poslechu. Za ten by se nemusel stydět ani *Johnny Winter*. Holt, kdo umí, tak umí!

Franta

The Regulators – „Bar & Grill“

Southbound 22212-5

Jako nejlepší Southern rockový band z Kalifornie od dob *The Flying Burrito Brothers* dovedli *The Regulators* svoji hudbu do kvality blyštivého ostří. Od úvodní „Breakin' Out“, která jako by byla rovným dílem směsí kapel *Lynyrd Skynyrd* a *Metallica* s mírným přídavkem *Outlaws*, toto album prostě jede. Další je „Money, Pride and Greed“, která jednou ze dvou nejlepších pecek na disku. Ta druhá je „Lies“, která vás s kosti lámající energií přinutí sáhnout pro prachy, abyste mohli vidět *The Regulators* živě. Pecka je „The Real Deal“, stejně jako „Burn them Bridges Down“ a silou nabitá balada „Sweet Susaine“. Nejoriginálnější skladbou je „Maple Leaf Rag“ s třiceti šesti vteřinovou vsuvkou rag-time piána přecházející do „My Bags Are Packed“.

Ronnie Farrel, *Gary Jeffries*, *Johnny Barnes*, *Johnny Travers*, *Randy Smith*, *Chris Turbis*, a *Chuck Radek* dotáhli do dokonalosti svoji vděčnost *Lynyrd Skynyrd* a *Molly Hatchet* za inspiraci, aniž by imitovali tyto kapely a díky vlivu hudby těchto bandů sestavili CD, které je předurčeno k tomu, aby se hrálo znovu a znovu.

Southern Gentlemen – „Exotic Dancer Blues“

Leviathan 2000

Ti, kteří fandí tvrdému blues rocku šedesátých a sedmdesátých let a jmenům jako *ZZ Top*, *Robin Trower* či *Jimi Hendrix* přivítají „Exotic Dancer Blues“ album od kapely *Southern Gentlemen* z Georgie.

David T. Chastian (kytara – zpěv), *Kevin Kekes* (basa) a *Dennis Lesh* (bicí) hrají hudbu údernější než mnozí jejich předchůdci ze zmiňovaného období. Všechny třináct původních skladeb alba je na jedno – sex, láska, zlomená srdce.

Úvodní „Drive me Wild“ zvedne okamžitě všechny příznivce *Trowerse*, zatímco „Exotic Dancer Blues“ připomíná instrumentálně *Lynyrd Skynyrd*. „I Feel so Blue“ je opravdu pěkná střednědobá *ZZ Top*ovská bluesovka, zatímco „Don't be Shy“ je funky blues připomínka toho nejlepšího od *Blue Cheer*. „Too Hot for Love“ je další připomínka *Trowerse*, oproti „Madness in the Dark“, které je pomalé, smutné blues ve stylu *Jimi Hendrix*e, či *Jeff Becka*. „What to Do“ a „Tonight“ obsahuje opět riffy od *ZZ Top*. „Give me your Lust“ připomíná *Georgia Satellites*. „Down to New Orleans“, „Back Door Woman“, „Ease the Pain“ a „Time Traveler“ tak z celého CD znějí nejpůvodněji.

Little Feat – „Chinese Work Songs“

CMC International 06076

Je to už několik let, co jsem měl skutečnou obavu, že se hudba *Little Feat* změní v něco, co nebude mít nic společného s tím, co *Lewell George* hrál na klasických albech „Dixie Chicken“ a „Waiting for Columbus“. Vše ale nasvědčuje, že hudební tápání posledních let je definitivně pryč a *Feat* zní lépe, jak kdy předtím. *Bill Payne* hladí klávesy s obnovenou jemností a kytara *Paula Barer*reho zvoní jako zvonkohra. *Richie Hayward* se *Samem Claytonem* kralují za bicíma a perkusemi, *Kenny*, *Fred* a *Shauna* jsou na vrcholu. Album začíná klasikou od *The Band* „Rag Mama Rag“ a pokračuje „Eula“, nová skladba, která přichází podobně jemně, jako „All that You Dream“ a „Fat Man“. Je to nová klasika od *Little Feat*.

M. B. Smith na Gritz (přeložil M.J.)

Základní informace

- *Peter Green* vydal nové album a 1. května 2000 vyrazil na turné spolu s *Johnem Mayallem*.
- Aukce kytar *Erica Claptona* v loňském roce zdaleka neznamenal konec jeho kariéry. V současné době připravuje materiál pro nové album a v červenci hodlá začít s prací ve studiu. 13. června vyšlo jeho společné album s *B.B. Kingem* "Riding with the King".
- Liga Občanů Spojených států latinského původu organizuje národní bojkot *Teda Nugenta* za urážku, které se dopustil 1. dubna, kdy zahajoval v Houstonu vystoupení kapely *KISS*. Vyzval latinoameričany, kteří neurní pořádně anglicky k návratu tam, odkud přišli.
- *Jimmy Page* vyrazil na turné s *Black Crowes*. Na několika místech se potkali s *The Who* a na říjen byl naplánován společný koncert v Madison Square Garden v New Yorku.
- *Gov't Mule* v červenci doprovázeli *Steve Millera* na jeho letním turné, jinak koncertují na podporu svého nového alba "Life Before Insanity".
- Změny postihly kapelu *Damn Yankees*. Kapela vedená *Tedem Nugentem*, přišla o *Tommy Shawa*, který se vrací do obnovených *Styx*. Dokončí sice práci na třetím albu, ale na turné se již podílet nebude.
- Legenda country music *Merle Haggard* uzavřel smlouvu na nové album s rockovou značkou *Anti Inc.* Zdůvodňuje to tím, že v poslední době by daleko raději koncertoval s *Ericem Claptonem* či *Bonnie Raitt* než s těmi, kteří jsou dnes označováni za country hudebníky.
- *Bobby Whitlock* oživil pro své zářijové vystoupení v Londýně kapelu *Derek and the Dominoes*. *Eric Clapton*, *Steve Crooper* a *Derek Trucks* hráli s *Bobbym* skladby z jeho nového CD "It's About Time", stejně jak "Bell Bottom Blues", "Tell the Truth" a další z klasického "Layla and the Other Love Songs".
- CMC International vydali nová alba *Molly Hatchet*, *Little Feat* a *Lynyrd Skynyrd*. Začátkem června vyšlo album *Paula Rodgerse* (*Bad Company*) nazvané "Electric". 20. června vyšlo nové album *Little Feat* „Chinese Work Songs“ a na v srpnu živé album *Molly Hatchet*. Na podzim potom *REO Speedwagon* a *Styx* vydali společné živé dvojalbum. Na konec roku pak vyšlo velmi očekávané vánoční "Christmas" album *Lynyrd Skynyrd*. Není to klasická vánoční hudba, ale svátečně laděné bluesové skladby a spousta překvapení. Je koncipováno jako rodinné album, na kterém nebude chybět duet *Johnny* a *Donnieho Van Zanta*.
- Kytarista *The Allman Brothers Band* *Dickey Betts* byl 9. června převezen do Sarasotského centra pro léčbu drogové závislosti, jelikož pod vlivem drog a alkoholu vyhrožoval sebevraždou. *Betts*ovy problémy s narkotiky ho přivedly v letech 1996 a 1997 několikrát do vězení a protidrogových léčeb. Pro letošní léto se s *Betts*em nepočítá v sestavě kapely z důvodu osobních a zdravotních problémů. Kapela opustila i myšlenku na jeho podzimní návrat. (Sarasota Herald-Tribune)
- *Randy Owen*, zpěvák kapely *Alabama* byl schválen senátem státu Alabama jako vyučující na Jacksonville State University, kde v roce 1973 získal bakalářský titul z angličtiny.
- Na 11. – 12. srpna připravili *Lynyrd Skynyrd* nové schéma koncertních vystoupení. První den vystupovali v Nashville v AmSouth Amfiteatre s programem „Working Man Weekend“ společně s *Travis Trittem* a *Montgomery Gentry*, druhý den s *Gov't Mule* a *Nashville Pussy*. Při průměrné roční návštěvnosti 17 000 lidí by manažeři považovali za úspěch 20 000 – 25 000 lidí na dvojakci.
- *Kerry Livgren*, *Dave Hope* a *Robbie Steinhardt* obnovili kapelu *Kansas* pro nahrání nového alba „Somewhere to Elsewhere“.
- *Dickey Betts*, po třicet let součást *A.B.B.* sestavil na podzim, po návratu z léčení, novou kapelu *Dickey Betts and the Brothers Band*. Podle *Betts*e věnuje nová kapela svou hudbu právě *Allmanům*. Spolu s *Betts*em (sólo kytara, zpěv) je v sestavě *Mark May* (kytara), *Barry Oakley Jr.* (basa), *Yonrico Scott* (bicí – ex *Derek Truck Band*) a *Jimmy Hall* (zpěv, harfa a saxofon – ex *Wet Willie*). Kapela má hrát skladby *Betts*e i ostatních členů.
- Podle všech zpráv se člen *ZZ Top*, basák *Dusty Hill* úspěšně zotavil z infekce žloutenky C a dá se předpokládat jeho brzký návrat.
- Tělesné ostatky *Ronnie Van Zanta* a *Steve Gainese* byly vyzdvíženy z hrobky v Jacksonville Memory Gardens a pohřbeny na uzavřeném, neveřejném hřbitově na Blanding Boulevard.
- Po vydání nového alba připravili *Little Feat* 4 CD komplet „Hotcakes & Outtakes: 30 Years of Little Feat“. 3 CD od Rhino Records obsahují průřez již vydanými skladbami, na čtvrtém CD jsou demo snímky, plus skladby členů z doby života zakladatele kapely *Lowell George*. Součástí kompletu je sedmdesátí pěti stránkový booklet.

Z materiálů Gritz přeložil M.J.

Ed King of Southern Rock

Z rozhovoru Michaela B. Smithe s Ed Kingem

Ede, řekni nám něco o před Lynyrdovském období, "Incense and Peppermints" a podobně.

Vyrůstal jsem v Jižní Kalifornii a *The Strawberry Alarm Clock* byla má první skutečná větší kapela. 17. listopadu 1967 jsme se s "Incense and Peppermints" dostali v nějakém žebříčku na první místo a měli fotku na obalu časopisu *Cash Box* (Vychází to ještě vůbec?). Další hit jsme už neudělali a na konci roku 1968 kapela zanikla. Na jednom z posledních turné jsem se setkal s *Ronnie Van Zantem* a *Lynyrd Skynyrd*. Dobře jsme si rozuměli a tak jsem mu navrhl, že kdyby potřeboval kytaristu nebo basáka, ať se ozve. Udělal to v roce 1972 kdy kapelu opustil *Leon Wilkeson*. No abych se vrátil k "Incense ...". Napsali jsme ji s *Mark Weitzem*, klávesistou a nedostali za ni nikdy ani půlcent. Oškubali nás manažéři a taková podobná sebranka. Jo, jo, to byly dobré časy.

Pokus se shrnout své období s původníma Lynyrd Skynyrd.

Hrál jsem na prvních třech albech a "First and Last", které mělo být správně první, ale nikdo ho tekrát nechtěl. Byl jsem přijat na nahrávání alba "Pronounced ..." kde jsem hrál basu. Na jednu zkoušku přišel *Leon* a hrál "Simple Man". Když jsem ho slyšel hrát, tak jsem si říkal to je On. Nejlepší basák, kterého jsem slyšel hrát, dodnes. Od té doby jsem nikdy nenapsal basový part, abych nepřemýšlel o tom, jak by to hrál *Leon*.

Základním faktem je, že jako poslední jsme nahráli "Simple Man" a "Free Bird" a tam je ta basa o něčem. Dostal jsem *Leonovu* vizi o tom, jak se má hrát basa pro takovou kapelu, Stejně ale jednou v noci, když už jsme měli album nahrané za mou přišel *Ronnie*. Seděl jsem na posteli a hrál na svůj *Stratocaster*. Chytl mě kolem ramen a řekl "Ede, ty jsi ten nejhorší basák, se kterým jsem hrál." Druhý den šel s *Garym* do továrny na zmrzlinu, kde *Leon* pracoval a požádal ho o návrat do kapely. Za dva dny, s *Leonem* na basu, jsme napsali první dvě skladby v této sestavě. "Sweet Home Alabama" a "I Need You". To nebylo špatné pro první den, ne?

Opravdu mě bavila práce s *Al Kooperem*. Působil jako vizionář toho, jak se má kapela představovat světu. Ne vždy jsme spolu souhlasili, ale z jeho přítomnosti jsem měl dobrý pocit. Když jsme v Atlantě nahrávali "Simple Man", nechtěl to *Al* ani slyšet, vůbec ho nezajímala. Akorát řekl "Tuto skladbu nedávejte na album!" *Ronnie* vzal *Ala* ven, doprovodil ho k jeho Bentley, posadil ho dovnitř, zabouchl dveře a sklonil se k okénku "až to budeme mít nahrané, tak ti zavoláme." *Al* se vrátil po pár hodinách a nahrál klávesový part, byla z toho bomba. Neslyšel jsem dodnes o kapele, která takhle vyběhla s producentem. Mezi náma byl ale velký vzájemný respekt a tahle historka to asi dokazuje.

Můžeš se vrátit k události na začátku devadesátých let, kdy se Leon ve spánku pořezal na krku a mnozí tvrdili, že jsi to udělal ty.

Bylo to po vystoupení v Nashville a *Leon* byl ten večer totálně našrot. Úplně to vystoupení pokazil a byli jsme na něho pořádně naštvaní. Celý den čekal na letišti až přiletí jeho holka *Rhonda*. Přiletěla s pětihodinovým zpožděním a *Leon* to celé prochlástal v letištním baru. Mimo mě, *Randall Halla*, *Leona* a *Rhondy* kluci odletěli domů do Jax. Ráno jsem procházel autobusem pokecat s řidičem a vidím *Leonovu* ruku jak visí z postele a stéká po ní krev. Ležel s *Rhondou* v kaluži krve a měl pořezaný krk. Hned jsme ho odvezli do nemocnice, aby ho sešili, zůstal tam po něm pěkný chlívek. *Leon* tvrdil, že musel zakopnout a pořezat se jak procházel autobusem. Hmmmmmmmmm.

Ta jeho holka byla pořádný zdroj problémů ... Jednou vzala pistoli a držela ho zamčeného v pokoji. Nikdo s ním nemohl mluvit ani po telefonu a ona pořád ječela, že *Leon* s náma hrát nebude, dokud nedostane prachy. To byla v devadesátém třetím. Museli jsme najímat basáky pro vystoupení, protože byl úplně mimo. Koncem roku ji pak málem přizabil a šel na tři měsíce sedět do vězení. Tam mu úplně OSTRÍHALI a OHOLILI hlavu. Lidí to byla hlína. Když jsme se pak vrátili do Jaxu, začaly kolovat ty řeči.

Rok po tomto incidentu mu *Rhonda* pořezala zápěstí a protože má poškozené šlachy, ztratil cit v pravé ruce, což pro basáka není to nejlepší.

Už jsi na to asi odpovídal hodněkrát, ale co si myslíš o Ronniem.

Ronnie byl ve skutečnosti rozvojená osobnost. Když nechlastal, byl to jeden z nejlepších lidí, které jsem potkal. Když chlastal, byl šílenec. Naneštěstí před tím, než jsem opustil kapelu, byl v lihu pořád. Ve skutečnosti byl on důvod, proč jsem opustil kapelu. Dělat s ním v té době prostě nešlo. Zároveň byl ale jediný důvod, proč bych se vrátil.

Pověz nám o obnovení kapely, proč jsi potom znovu odešel a proč odešel Artimus.

Věřil jsem v obnovení kapely, byl jsem pod vlivem určitého snu. Domníval jsem se, že uděláme pořádnou muziku, kterou *Johnny* pořádně zazpívá. Dost jsem si asi namlouval. Kapela v období '91 až '93 za něco stála. *Custer* byl vynikající bubeník, dokázali jsme udělat dobrá vystoupení. *Artimus* opustil kapelu, protože ... zaptej se ho raději sám, je to tak komplikované, že jsem sám nepochopil proč. Ale věřím, že tehdy by na nás byl *Ronnie* hrdý.

V září '95 jsem měl velké problémy se srdcem. Už v roce '92 mi našli nějakou srdeční vadu. Jediné co mi může pomoci je prý transplantace. Ještě jsem se držel, ale nakonec mě to stejně dostalo. Doufal jsem, že dostanu nové srdce a vrátím se. Kapela se ale na mě vykašlala a možná, že je to dobře. Doktoři tvrdí, že jsem na tom lépe než čekali a že tu transplantaci možná vůbec potřebovat nebudu. Myslel jsem si, že jsme v kapele soudržná parta. Pěkně jsem se ale spletl. Klidně mě potopili. Nešlo mi o prachy, ale o to, že mě odkopli. Prezentovali to jako "omluvená absence". Naštěstí se mi podařilo dostat se úplně z jejich vlivu. Nebylo by špatné, mít znovu dvacet, ale cesta zpět už není. Nakonec jsem rád, že to definitivně skončilo.

Čím se teď zabýváš?

Napsal jsem tři věci s *Gwill Owen* a zdokonaluju se na na basu, je to stále můj oblíbený nástroj.

Je pravda, že pracuješ i s *Jeff Carlissim*?

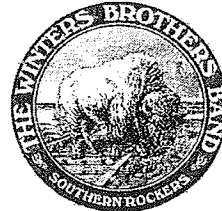
No, napsali jsme tak půl tuctu věcí, ale jsme líní z toho něco udělat.

Co je teď tvé největší přání?

Chtěl bych napsat titulní skladbu pro film "Grade-A". Pracuju na tom.

přeložil M.J.

The Winters Brothers Band

2000 Could be the Summer of The Winters

Výběr z rozhovoru Michaela B. Smithe s *Dennisem Wintersem*

Je jedna otázka, kterou na Gritz neustále dostáváme. Co se stalo s *The Winters Brothers Band*. A odpověď? Nic se nimi nestalo a stále "rockandrollují", tentokrát se svým novým CD "The Southern Rockers". (pozn. Je v Bruntále, přímo od Dennise)

Odkud kluci pocházíte a kde žijete nyní?

Donnie a já jsme se narodili na jižní Floridě nedaleko Everglade Swamp a do kopců v Tennessee jsme se přestěhovali když nám byly tři nebo čtyři roky. Tenkrát jsme žili v centrálním Tennessee. Já nyní žiju v kopcích mezi Nolensville a Franklinem a brácha v Bellevue poblíž Nashville.

Kdy vás začala poprvé zajímat muzika a jaké byly první zkušenosti?

V naší rodině jsme třetí generací muzikantů. Praděda měl kapelu *Pop Winters and the Southern Strollers* a táta Don jede sólo a během dvaceti tří let často hrál v triu *Marty Robbinse*, vlastně až do *Martyho* smrti.

Vyrůstat téměř v zákulisí Grand Ol' Opry nás tehdy hodně poznamenalo. Střejda Zack Tucker hrál taky muziku a když jsme se setkali, tak to bylo velké rodinné muzicování. Ted' jak stárneme, tak se necháváme stále více ovlivňovat rockovými kapelama šedesátých let.

Kdy vznikl *The Winters Brothers Band*? Trochu historie.

Dá se říct, že celé to vzniklo ve společné noclehárně, když jsme proháněli stáda hovězího na farmě *Marty Robinse* nedaleko Franklinu. Tam vznikla původní kapela. Napsali jsme pro *Martyho* taky několik skladeb.

Nemyslí si někdy lidé že jste *Edgar* a *Johnny Winter*?

Ano, stále se to stává. I když byli mnohem slavnější než my. Jediný rozdíl ve jménech je to naše "s" na konci. Nikdy ale nejezdili jako *The Winter Brothers*, ale vždy jako *Edgar and Johnny Together*.

Kolik jste nahráli alb?

Dosud to jsou čtyři naše alba a jedno s tátou. "*The Winters Brothers Band*" bylo naše první u ATCO/Atlantic Record, "*Coast to Coast*" druhé. "*Keep on Running*" bylo u Star Track Records a poslední "*Southern Rockers*" jsme nahráli pro SouthStars Records. Album s tátou se jmenovalo "*Yodeling King*" a vyšlo u Star Track.

Jaké jsou nejhezčí vzpomínky ze studia?

Když jsme nahrávali první dvě alba v Capricorn Studios v Maconu v Georgii. Tam jsme vždy na někoho kápli. Ve zkušebně se třeba objevil někdo od *Allmanů*, *Charlieho Danielse* nebo *Marshallů* a vždy nás povzbudili. Jednou jsme si udělali den volno a přepadli *Dickey Bettse* na *Allman Brothers Farm* poblíž High Falls. Nezapomenutelná hostina byl oběd, i s rodinama, u *Paula Hornsbyho*.

Jsou podobné vzpomínky i z turné?

Jsou, i když z vystoupení kdy jsme hráli nejslaběji. Bylo to ale krásné, protože jsme měli možnost zahajovat vystoupení našich velkých hrdinů. Celou to zavinił *Ronnie Van Zant*, protože každý večer před vystoupením přišel do šatny s lahví Jacka Danielse v jedné a šampaňa v druhé ruce. Vždy prohlásil: "Tady je maličkost pro naše bratry".

S *Marshall Tucker* to bylo to samé a nezapomenutelné bylo vystoupení v Boston Garden kde *Toy* hrál s námi na steelku a *Jerry* na sax. Na konci nás vytáhli na závěrečnou skladbu. Snad to byla "Will the Circle be Unbroken" a my zpívali s *Dougem*, *Tazem*, *Charliem* a *Tommy Crainem*. Byl to nádherný jam. V New York City nám *Charlie* koupil repráky a zesák do šatny.

Dickey Betts s námi jamoval v Nashville. Vzpomínky jako tyto se nedají zapomenout. Jsou to spousty historek, možná jednou...

Můžeš vzpomenout nějaké kapely s kterými jste jezdili?

Jezdili jsme s *Lynyrd Skynyrd*, *The Allman Brothers Band*, *The Charlie Daniels Band*, *The Marshall Tucker Band*, *Bob Seger*, *Oulaws*, *Grinderswitch*, *Stillwater*, *Blackfoot*, *Wet Willie*, *Molly Hatchet*, *38 Special*, *Pure Prairie League*, *Firefall*, *Sea Level*, *Dixie Dregs*, *A.R.S.*, *Elvin Bishop* a *Delbert McClinton*, když mám pár vyjmenovat.

Hráli jste na některém The Volunteer Jam?

Ano, od desítky do dvanáctky, v Nashville. Jsme i na albech.

Co se dělo mezi vašim hvězdným obdobím v sedmdesátých letech a novým albem?

Když nastal útlum popularity Southern Rocku, nebylo nejednou do čeho píchnout. Bylo však třeba platit účty a uživit rodiny, takže nezbývalo než jít do práce. *Donnie* šel makat do stavebnictví a já řídil nákladáky a autobusy pro šťastnější, třeba *Waylon Jennings*, *Oak Ridge Boys* a jiné. Tak to bylo do mé nehody v roce 1993 z které jsem si odnesl naštiplou krční páteř, vitální poranění hlavy a další drobnosti, které mi znemožnily vrátit se do práce. Krátce potom spadla na *Donnieho* patnácti stopá zed' a při pádu si zlomil oba kotníky. Manželka mě převezla, abych pomáhal při jeho rehabilitaci i když jsem byl sám ještě na marodce. Člověče, to byla sranda nás vidět. Asi jako když slepej vede slepýho. Byli jsme správná dvojka při tom našem uzdravování.

Řekni něco o novém albu.

No musím říci, že to byl *David Corlew*, který nás inspiroval k návratu. *Donnie* a já jsme uznali, že má pravdu a i doba byla příznivá. Věděli jsme, že chceme živě nahrát věci z naší jedničky. Rozhodli jsme se pro "Smoky Mountain", "Sang Her Love Songs", "Misty Mountain Morning" a "I Can't Help it". Ty jsme nahráli 27. listopadu 1999 v Nashville. Během dovolené s rodinou před dvěma lety jsem napsal dost nových věcí. K názvu "Southern Rockers" nás přivedl náš basák *Ron "Rad" Dunn*. Vychází z reflexe na všechna slova a hudbu od všech muzikantů kteří pomohli vytvořit "umnění" Southern Rocku.

Kdo je ve vaší kapele, jsou to původní členové?

Tři z pěti jsme původní, *Donnie* se mnou a *David "Spig" Davis* na klávesy. Myslím si, že je to jeden z nejlepších pianistů a varhaníků, kteří kdy hráli Southern Rock. *Ron Dunn* na basu je sice taky původní, ale tehdy nám dělal kytarového technika. Začal hrát před patnácti lety a krásně se vypracoval. Náš nejnovější člen je *Fred Satterfield*, dlouholetý bubeník *The Oak Ridge Boys*. Znáám ho z doby, kdy jsem pro ně jezdil. Je velice spřízněn s naší muzikou. Kapelu doplňují tři zpěvačky, *Casey*, *Cody* a *Carly Winters*. Říkáme jim "The Southern Belles".

Něco k Evropě, máte i tam příznivce?

Jedním z našich hlavních cílů je turné po Evropě. Chodí nám spousta mailů, ale v nejbližší době to v plánu není.

Co dalšího chystá kapela?

Máme rozpracováno několik věcí. V první řadě turné, nebo dvě i tři. Příští CD bude spojovat western se Southern Rockem. Myslím, že máme v šuplíku pár překvapení. Taky chystáme přepis starých alb na CD.

Finišuje příprava našeho výročního "The Winters Brothers Band Southern Summer Jam" který se koná každý rok na naší farmě u Nolensville.

přeložil M.J.

Steve Morse

virtuóz a kytarový kejklář

V průběhu 70 a 80 let se stal *S. Morse* jedním z nejrespektovanějších kytaristů zlaté éry fúze. V čele *Dixie Dregs* – kteří byli spíše rock-jazzoví než jazz-rockoví – dokázal na jejich šesti albech, že dovede své posluchače řádně rozpálit. Počátkem tohoto roku, kapela – nyní se dvěma epochami, šesti nominacemi na Grammy a nějakými čtrnácti alby za sebou – vydává "California Screaming" (Zebra). Obsahuje živý záznam koncertů ze srpna 1999 z Roxy Theatre, L.A. v obnovené sestavě z roku 1979. Měsíc po koncertech v Roxy se *Morse* připojuje k *Deep Purple*, kteří po dva večery natáčejí v Londýně desku "Concertos : Live at Royal Albert Hall with the London Symphony" (Spitfire). Toto vydání obsahuje mnohem pečlivěji napsanou verzi tohoto díla z roku 1969 "Concert for Group and Orchestra" a kromě ní ještě klasiku *Deep Purple* a ukázky ze sólových projektů jednotlivých členů kapely. Kromě toho, že se *Morse* připravuje na dvě turné k podpoře obou projektů, pracuje ještě na sólové desce. *Morse* se staví neohroženě čelem proti takové šíři svého záberu. Zároveň připouští, že pamatovat si taková kvanta muziky je strašná zátěž. „Nejlépe si samozřejmě pamatuju to, co jsem složil já sám. Co se týká *Dregs*, musel jsem spoustu harmonií pečlivě studovat, zvláště ty v sólech *T. Lavitze* – protože jsem je prostě nenapsal. No, u *Deep Purple* – staré písně jsou lehké – to je prostě rock and roll – ale "Concertos" už vyžaduje hodně pozornosti. Vždycky jsem si přál, aby každý hráč uměl muziku zapsat a přečíst a v tomhle projektu jsem tuto schopnost dokonale využil. Ve zkušebně mi dirigent přehrával tyhle věci na piano a já jsem si zapisoval svoje party.“

Přesto, že se *Morsemu* daří v různých stylech, je nešťastný z toho, jak zábavní průmysl muziku nesmyslně kategorizuje. "Když jsem vyrůstal, nebyly styly ještě tak ostře vyhraněny. Vzpomínám, jak na Atlanta Pop Festival hráli společně *Led Zeppelin*, *Janis Joplin*, *Goose Creek Symphony*, *Dave Hlubek*, *Ravi Shankar* a *Jimi Hendrix*. Nikoho ani nenapadlo, že každý zní jinak. Dnešní nahrávací firmy nemají o rozmanitost zájem. Naštěstí lidé, kteří mě poslouchali v 80. letech, poslouchají mě pořád a dávají mi volný mandát na to, co chci dělat. Dnes nám pomáhá i Internet. Je na něm možnost najít hůře dostupné oblasti muziky a termíny koncertů. Začínajícím kytaristům bych doporučoval přemýšlet o obchodní stránce svého počínání. Když to neudělají, budou těžce hledat a budovat svůj budoucí hudební život. To bývá nejčastěji případ kytaristů s oslnivou technikou." Tak třeba *Morse*, který všechno dělá s fanatickým zanícením říká, že jeho první problémy jeho umělecké dráhy začaly vlastně už s přepínáním kytarových snímačů.

Podle článku Rustyho Russella z "Guitar Player" – May 2000 přeložil a upravil

Třákorový a třicetá

ROZHOVOR S BILLY GIBBONSEM

Za svou třicetiletou kariéru, vycházející z texaských bluesových kořenů, zahrnuli ZZ Top do své hudby i další vlivy jako hip hop, rap, techno a reggae. Nové album „malé texaské kapely“ "XXX" (RCA), stojí na římské třicítce, což značí i výročí existence této kapely. Ať už je symbol titulu jakýkoli, album předvádí Gibbonsovy šestistrunné lekce, vycházející z kombinací živých a studiových záznamů, opeřených zvukem pedálů, prověřenými klenoty jako je Pearly Gates – jeho slavný Gibson z roku 1959. Ačkoli Gibbons inklinuje spíše k mašinám s klasickým tónem, má v sobě taky vkusnou míru excentričnosti a stále hledá nové pedálové efekty pro široké použití. Je zde taky plno různých kytar a funkčních módních výstřelků – naposledy to byl pár holínek Armadillo.

Tak jako Gibbons je muž, který málo spí a zřídka kdy zvolňuje tempo – tak i já jsem se rozhodla „utéct s cirkusem“ a připojit se k ZZ Top na jejich turné. Byla to vyjímečná příležitost sledovat ho ve společnosti jeho hudebních nebo kulinárních přátel a zachytit všechny zákulisní události kapely včetně tajemství jejich zvuku a tónů vůbec.

V pohledu těch 30 let – co se změnilo a co zůstalo stejné?

Kapele funguje déle než škola, manželství a podobné věci, ale já a Dusty hrajeme ty samé 3 akordy a Frank buší pořád ten samý rytmus. Co se změnilo, to je zvuk kapely. Ten se ale ani nevyvíjel, ani nestagnoval, ale jako kyvadlo šel z extrému do extrému. Například některé zvuky, které jsme kdysi absolutně zavrhlí, jsou tady opět na scéně. To je to, co máme rádi na rapu a hip hopu – akceptuješ všechno, co je ti příjemné a užitečné a to potom při nahrávání využiješ.

Ovlivnil vývoj technologií natáčení u vaší kapely?

Nové a staré technologie jsme začali míchat už na "Eliminatoru". To byl první zlomeček s použitím techno-beatu a právě to nás donutilo hrát líp, protože rytmická stopa byla velmi přesná. Pak je přesnější i všechno ostatní a můžeš líp tvořit sólové stopy, protože se opíráš o dokonalý grunt. S vývojem technologií je všechno snadnější, přístupnější a rychleji dosažitelné. Najednou můžeš být hrdinou v prostorách, kde ses dříve jenom krčil. Jak jsem řekl – všechno je rychlejší a snadnější. Tím pádem i více srandy. Zatímco digitální technologie může za tebe vyřešit problémy všech křivěk, lupanců, sykavek a šumů, ty se vždycky musíš ptát, jestli tvoje určité rozhodnutí prospívá muzice. Když se rozhodneš, že ne – pak se do stopy najednou vrátí všechny ty starobylé a antikvární zvuky a ruchy. A pamatuj, že žádný digitální zázrak nenahradí dobře umístěný mikrofon před lampovým aparátem!

Jaká byla nahrávací strategie pro "XXX"?

Základní studiová sestava je pořád stejná – kytara, basa a bicí. Dáváme přednost lampovým aparátům a tvrdému úderu na bicí. Pak už může přijít cokoliv. Točíme přímo do pásu s co největším přídechem těch zmíněných elektronek. Lampový zvuk je velký komunista – poznáš ho mezi doménami jako jsou analog, digital nebo hybrid. A zkreslovače tónů taky nejlíp spolupracují s lampovými aparáty. Často točíme rytmické stopy do analogu než je digitálně zdvojujeme do mixu. Jediné, co od našich inženýrů žádáme, je teplý zvuk starých časů. V našem studiu v Houstonu máme kromě novinek i věci, které by byly jiným spíše k pousmání – a fungují! Je tu ručně stavěný pult z roku 1956, který jsme koupili z jednoho pohraničního studia v Jižním Texasu. Ačkoli jeho palubní deska slouží spíše pro playbacky, jeho mikrofonní předzesilovače mají zajímavou charakteristiku, takže na ně točíme často vokály.

Děláte demáče, než jdete do studia?

K čemu vyrábět demo? Když máš nápad, hoď ho na kafeťák – to je tvoje demo. Naše nápady na písničky, to bývá tak 30 vteřin nahranych po cestě někde vzadu v autobusu. Nehodlám trávit 3 dny výrobou nějaké ukázky. Máme 30-ti vteřinový riff, jdeme do studia a ještě ten večer to doděláme. To je třicetiletá zkušenost a ta spolupráce našich mozků takhle spolehlivě funguje. Proč mařit čas výrobou demáčů, když jsou tady auta, holky a další rekvizity ke zpříjemnění života!

Která píseň na "XXX" byla natočena první?

"Poke Chop Sandwich" – z pověřivosti. Chtěli jsme zachovat napojení na blues. Taky jsme si mysleli, že bude dobrá cesta zvednout kotvy, trochu zaexperimentovat a dát se inspirovat tělesy jako jsou Pitch Shifter nebo Kid Rock a dalšími pro nás netradičními soundy. Cítili jsme ale, že nám to půjde líp, když nejprve splatíme svůj dluh blues.

Co kytary a aparatury?

V tomto ohledu se experimentovalo jen vyjímečně. Jinak samé staré osvědčené modely. Ale taky pár pikantností. "Crucifix-A-Flatt" jsem točil na kytaru Airline, která má krásný temný zvuk – ale má křivý krk, takže se dá hrát jenom do sedmého políčka – ale ten zvuk! Pro sólo v písni "Dreadmonboogaloo" jsem místo trsátka použil minci peso. To je úžasný zvuk!

A co proces psaní písní?

Hudební struktury jsme tvořili společně a některé texty byly převzaty z našeho prověřeného „songbooku“ – knihy našich příběhů, které se nám zdají tak vitální, že je dobré o nich psát a zpívat. Například – "Poke Chop Sandwich" – tady byla nejdříve hotová celá píseň bez textu a text samotný byl inspirován příhodou, kterou nám Frank vypravoval o *Spideru Kilpatrickovi* – bubeníkovi z kapely *Lightnin' Hopkins*. Ten používal kotel od bicích jako stolec pod popelník, plechovku s pivem a chleba s vepřovým řízkem, který si vzal z domova a který si i s bubnem přibalil do vaku. To byla hlína – pozorovat ho jak se při hraní pečlivě vyhýbá úderům na tenhle buben aby si nic nepřevrhnu.

Některé písně jsou výrazně inspirované rapem, hip hopem – ale stejně tak reggae a technem...

Reggae z počátku 70' let, to je styl, který máme všichni rádi. "Dreadmonboogallo" – to byla pro nás výzva. Jak by mšli ZZ Top hrát reggae? Z počátku jsme našli inspiraci v jamajském pouličním slangu. Název písně má základ v reggae výrazu dread. To znamená být obávaný nebo prima. No a dreadmon je něco jako „někdo neodbytný“. K tomu nás zase inspiroval Art Bell, který má noční rozhlasovou show, kterou jsme náhodou naladili po práci ve studiu. On je znám jako „mimozemšťan“, protože se zabývá nevysvětlitelnými záhadami. Slyšeli jsme tam pár opravdu zajímavých věcí a tak se Art Bell stal naším „dreadmonem“ a po přidání rytmu se z písně stal "Dreadmonboogaloo". Album "XXX" bylo naší šancí dostat se do techno problému celé věci – ale na bázi blues, které je zase jako stvořeno pro široký mix. Na příklad "Poke Chop Sandwich" není nic jiného než že ZZ Top ve studiu vymyláti maximum z každého použitelného zařízení které bylo v dosahu. "XXX" bylo skutečně ovlivněno všemi příchutěmi '90 let jako je rap, hip hop a jungle. Tomu se dnes prostě nevyhneme.

Ty čtyři živé věci byly natočeny při různých koncertech?

Ano a když je posloucháš pozorně, uslyšíš i rozdíly v jejich zvukové kvalitě. To byla legrace kombinovat to se studiovým materiálem. Naši inženýři Joe Hardy a G-Mane Moon si totiž na náš koncert přinesli tajně v kapse DAT nahrávač, píchli si ho do pultu a čekali co se jim podaří ulovit. Nás nikdo nevaroval, takže nebyl ani důvod k nervozitě.

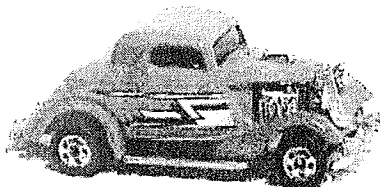
Jak se podařilo zkoordinovat vokál Jeffa Becka na "Hey Mr. Millionaire"?

Jeffův zpěv – to je fantom našich živých vystoupení. To bylo natočeno v hotelovém pokoji až rok poté, co byla tato píseň nahrána. Jeho „session“ byl vlastně pokračováním tradice *Roberta Johnsona*, který také natáčel v texaském hotelovém pokoji – takže ta metoda je vysloveně bluesová. Když jsme hráli v Houstonu, vzali jsme si s sebou na pokoj dva minidiskové nahrávače do ruky – jeden hrál základ a druhý natáčel Jeffův hlas. Pak už to všechno záleželo na inženýrech. "Hey Mr. Millionaire" je ukázkou toho, jak se dá program Pro Tool využít k zamíchání hotelové nahrávky do živé stopy ve snímku. Zní to jako by Jeff byl součástí kapely – a on se taky rozhodl, že bude lidem tvrdit, že ten večer s námi hrál.

Může si dnešní kytarista při dnešní technice udržet osobitý zvuk?

Já říkám, když to ladí a líbí se ti ten zvuk – jdi do toho a drž se toho! Já třeba používám na scéně Frequency Analyzer, ale jen pro to, že používám spoustu rozličných kytar a potřebuju sjednotit jejich hlasitost a některé další vlastnosti. Na druhé straně kdybych neobjevil slide *D.Allmana* – nikdy bych nezahrál sólo v "Poke Chop Sandwich". U nás je úplně jedno, co děláme -- nakonec to stejně zní jako ZZ Top. Jinak žádné zvláštní recepty nemám. Prostě to vyhul co to jde a jdi na to!!!

Pro Guitar Player – February 2000 napsala Lisa Sharken
Přeložil a upravil Jindřich Vobořil

Mike Estes

Michael George Estes se narodil 12. 7. 1963 ve Williamsburgu v Kentucky, vyrůstal v Ross v Ohiu a nyní žije ve White Bluff v Tennessee. Hrál po klubech a podobně jako ostatní jeho vrstevníci se snažil prorazit. Mikova kapela *Helen Highwater* (jméno inspiroval Allen Collins) otevírala po dobu jednoho desetiletí vystoupení mnoha Southern rock a country kapel po celém jihovýchodě a středozápadě. V roce 1982 se spřátelil se členy *Rossington Collins Bandu* a v roce 1987 vyrazila *Helen Highwater* na „Lynyrd Skynyrd Tribute Tour“, kde otevírala několik vystoupení. V roce 1992 začal skládat skladby pro *Lynyrd Skynyrd* prostřednictvím vydavatelské společnosti Ed Kinga a v roce 1993 mu Garry Rossington nabídl místo kytaristy uvolněné odchodem Randalla Halla. Mike přijal a dalších dva a půl roku strávil v *Skynyrd*. Psal hudbu a hrál na „Endangered Species“ a na živém „Southern Nights“. V roce 1995 se přestěhoval do Tennessee a s Rossingtonem a Van Zantem napsal skladbu „White Knuckle Ride“ pro Sony Music CD „Hotter Than Asphalt“. Konflikty v Lynyrd Skynyrd ho ale přinutily opustit kapelu a zložil kapelu Drivin' Sideways. Která se během své krátké existence zúčastnila mnoha hudebních akcí národního významu. V roce 1999 vyrazil s Artimusem Pyle na měsíční turné po Evropě, kam se vrátil i v říjnu 1999 na sólo turné. V současné době nahrává se svou novou kapelou Brave New South a Artimusem Pyle.

M. J.

